

[Niels Westerby.]

kursudviklingen, vil det betyde, at man fører en politik, som fører til stigende huslejer og fører til, at man ikke kan få parcelhuse til de priser, som de, der gerne vil bygge dem, kan præstere.

Det er selvfølgelig ikke endeligt afgjort med en udtalelse fra nationalbankdirektøren, hvordan landet ligger; men jeg synes ikke, der har været boret tilstrækkeligt i det spørgsmål, om kapitalbindingsordningen og de øvrige ordninger har haft væsentlig indflydelse på den samlede opsparing, eller om de ikke har det. Man kan tale med folk, der er ansat i banker og sparekasser; nogle af dem hævder, at der flyttes penge fra konto til konto, mens andre hævder, at de har deres betydning. Jeg kender borgere, som har flyttet penge fra én konto til en anden, og siger det; men jeg kender så sandelig også en hel del borgere, der har sagt, at de har suget på labben igennem adskillige måneder for at kunne udnytte disse ordninger. Derved er der sket en stigning i den private opsparing, for det er jo klart, at når borgere har pålagt sig en forbrugsbegrænsning ved at suge på labben, betyder det, at forbruget går ned og opsparingen op, og således har der været en gunstig indflydelse på den samlede opsparing.

Spørgsmålet er efter vores opfattelse ikke blevet tilstrækkelig belyst; det er endnu ikke blevet tilstrækkelig sandsynliggjort, og der er slet ikke blevet ført noget bevis for, at ordningerne ikke har nogen indflydelse på den samlede opsparing. Jeg må sige, at når hr. Aksel Larsen i sit indlæg for et øjeblik siden sagde, at nu var det bevist, at den ikke havde indflydelse på opsparingen, er det vel nok den mest ejendommelige form for bevisførelse, jeg nogen sinde har mødt. Det var nærmest en tom påstand, og tomme påstande har intet at gøre med noget i retning af en bevisførelse.

Men der er to andre sider af denne sag, som er meget betænkelige efter det forlig,

som er blevet indgået mellem det radikale venstre, regeringspartiet og SF. Det går jo ganske enkelt ud på, at man beholder grænsen på 2.500 kr. for renteforsikringsordningerne og lader de kapitalbindingsdispositioner, som er truffet før den 26. maj, have gyldighed ved udfyldningen af den næste selvangivelse. Dette fører efter vor opfattelse til to meget uheldige forhold. Det fører for det første til, at der bliver forskelsbehandling imellem banker og sparekasser, d. v. s. pengeinstitutterne, og realkreditinstitutterne, d. v. s. kreditforeninger og hypotekforeninger m. v., på den ene side og forsikringsselskaberne på den anden side. Hvad skal nu det til for, at vi herinde i det høje ting lovgiver på en måde, der opmuntrer til, at folk anbringer deres penge i livsforsikringsselskaber, når vi ophæver den sidestilling, der hidtil har været imellem livsforsikringsselskaber på den ene side og de andre pengeinstitutter eller realkreditinstitutter på den anden side? Det er en form for forvriddning i opsparingsvanerne. Det fratager borgerne muligheden for det kølige overlæg og de sunde overvejelser om, hvorvidt de har mest glæde af at anbringe pengene i bank og sparekasse eller i obligationer, eller om de har mest glæde af at tegne f. eks. en livsforsikring. Det kan ikke være rigtigt at lave en ordning, som den, der her kommer til udtryk, med diskrimination over for eller forskelsbehandling af de forskellige pengeinstitutter og livsforsikringsselskaberne.

Dernæst vil jeg pege på det andet uheldige, der er sket ved det forlig, som er blevet indgået mellem det radikale venstre, regeringen og SF. Naturligvis må vi da anerkende, at man har søgt at bøde på, at den lovgivning, som regeringen har foreslået, har praktiske virkninger, der minder om tilbagevirkende kraft, ved at respektere de kapitalbindingsordninger, som er blevet truffet før den 26. maj i år. Det må for så vidt betragtes som en god ting. Men så kommer vi frem til en ny uheldig side, nemlig den, at herved får vi en uretfærdig